

ЛАНСКАТА ЖАБА.

Смешка.

Слязжл бирника на селското ханче. Разщавало се цялото село. Огрижили се, омжрлушили се сиромасите.

А Манго от две години никакжв данжк не бил плащал. — „Хм!... голямо чудо ще има да видя тоя пжт!“ — рекжл си Манго и се зашурал из колибата. Той држпнал циганката за ржкава и викнал:

— Мечка страх, мене не! — ще бягам, ще бягам, жено!

— Леле, Манго... мене на кого оставяш?! — заплакала циганката.

— Мжлчи, мари! Не бой се. Като замине бирника, аз пак ще се вжрна!

Хукнал Манго сжс всички сили кжм джбравата и се скрил под моста.

Най-сетне бирника потжрсил и циганина да си плати данжка. Тук Манго, там Манго — няма го!

— Кжде е циганина? — запитал бирника циганката.

— Лелее... аго, той отиде да те посрешне, та да ти даде парите, — отвжрнала тя.

Привечер бирникжт и стражарите тржгнали кжм града.

Дошли до моста. Манго почнал да се навира из буренака, за да го не видят.

Бирника го забелязал и се спрял.

— Изляз оттам, бре човече! — извикали стражарите и приготвили пушките.

Ами сега? Манго се разтреперал. Зжбите му затракали... За да замае и заблуди стражарите, Манго се надул и заврякал:

— Вряк! Врякикак! Вряк — врякикак!

Бирника се позасмял и рекжл на стражарите:

— Уха!... Хич такава голяма жаба и с такжв глас, де се е виждало?!

Манго не се стжрпял, а се обадил:

— Аз сжм ланска!... ланска жаба сжм, аго!

Виолинко.

